

<https://doi.org/10.53656/his2025-2-3-sec>*View over the Balkan Peninsula
Поглед над Балканите*

ВТОРИЯТ ДЪРЖАВЕН СЪД (1910 – 1914) И ОБВИНЕНИЯТА СРЕЩУ БИВШИЯ МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛ П. ГУДЕВ (1907 – 1908)

Доц. д-р Евгени Костов

Университет за национално и световно стопанство

Abstract. The Institute for constitutional Ministerial criminal liability in Bulgaria is based on articles 155 – 159 from the Constitution of the Bulgarian Principality, adopted in 1879. It provides a specific procedure for the government members to be judged outside of the civil courts. From 1880 to 1923, four trials were held through this procedure. In this case, we focus on the work of the Second State Court (1910 – 1914). He explores potential law violations committed by ministers from the popular liberal government of Bulgaria in 1903-1908. Later, in 1913, the indictment was published. The author's interest here is focused on the activities of Prime Minister P. Gudev, who headed the government in 1907 – 1908. The accusations against Gudev, published in the indictment, are being considered. The author concludes that the accusations against the former Prime Minister are well-founded. In 1914, the trial against the former ministers was suspended.

Keywords: ministerial criminal offenses; The Second State Court in Bulgaria (1910 – 1914); P. Gudev

Търновската конституция въвежда института на министерската наказателна отговорност. Най-общо казано, за министрите се предвижда специална процедура, по която да бъдат съдени в определени случаи. Чл. 155 разглежда престъпленията, за които могат да бъдат съдени министрите – „за измяна на Отечеството или на княза, за нарушения на конституцията, за предателство или за някаква вреда, причинена на Княжеството за лична полза“. Членове 156 – 158 визират най-общо процедурата, по която министрите да бъдат предавани на държавен съд, а следващият чл. 159 ограничава правото на монарха да администрира осъдени министри.

Още през 1880 г. на тези основания е приет Законът за съдене на министрите, който разработва цялостната процедура по развитието на съдебния процес – конституирането на Парламентарна анкетна и на Особена следствена комisia, компетенциите им, състава на Държавния съд и т.н. Прави се разлика, от

една страна, между „частните“ престъпления на министрите, за които те отговарят пред обикновените мирови съдилища. От друга страна, „при лошо или непотребно управление“ в качеството им на длъжностни лица те се привличат под отговорност от Държавен съд. Съдът има дискреционна власт да преценява пределите на министерската наказателна отговорност. Законът предвижда при установяване от Особената следствена комисия на престъпления по чл. 155 от Конституцията в най-кратък срок да се изготви и обнародва обвинителен акт¹.

Процедурата за съдене на министрите е задействана няколко пъти. Първият държавен съд разглежда дейността на радославистките министри, упражняващи властта през годините 1900 – 1901. Обект на разследване на Втория държавен съд (1910 – 1914 г.) са „престъпните деяния“ на министрите от второто стамболовистко правителство (1903 – 1908 г.). Отличителното тук е, че през 1914 г. по политически причини процесът е спрян и не се стига до произнасянето на присъди. Третият държавен съд протича през периода 1919 – 1923 г. и разследва действията на министрите от двата радославистки кабинета (1913 – 1918 г.). За разлика от предишните съдилища, тук се стига до произнасяне на по-сериозни присъди. Третият държавен съд, както и Четвъртият (1923), който има за обект на разследване и правителствата на Гешов – Данев, управлявали през 1911 – 1913 г., са силно политизирани (Kostov 2018).

В близкото минало няколко са специалистите по конституционно право, които разглеждат и анализират тази проблематика. Ще посочим най-авторитетните изследвания. Това например прави Ал. Гиргинов във внушителния си труд за държавното устройство на България в главата за министерската отговорност (Girginov 1921). Друг автор, работил по тази тема, е Ст. Баламезов (Balamezov 1914, 1925) и др.

В по-ново време отделни автори проучват различни аспекти на института на съдебната наказателна отговорност. Разработките им се фокусират върху по-обща теоретични въпроси или върху работата на конкретен държавен съд (Palangurski 1993). Налице са и тематични изследвания, които проследяват развитието на наказателната процедура по време на Първия, Втория и Третия държавен съд в България в определено направление (Kostov 1999). Автори, които по-детайлно проследяват развитието на съдебния процес, са Й. Гешева и Т. Галунов. Й. Гешева проследява процедурата по даването на ход на съдебния процес по време на Първия, Втория и Третия държавен съд (Gescheva 2003). Протичането на Третия държавен съд и произнасянето на присъдите е представено и анализирано от Т. Галунов (Galunov 2013). Тематиката за наказателната отговорност е засегната и от П. Пенчев (Penchev 2011).

Начело на второто стамболовистко правителство в периода 1903 – 1908 г. последователно са четирима министър-председатели – Рачо Петров, Дими-

тър Петков, Димитър Станчов и П. Гудев, като П. Гудев е начело на държавното управление в периода 3 март 1907 – 16 януари 1908 г. Изследователят на Народнолибералната партия Жеко Попов отбелязва, че монархът избира „по неизвестни причини“ тогавашния председател на Народното събрание П. Гудев на премиерския пост, пренебрегвайки лидера на партията Н. Геннадиев (Поров 1986, р. 33).

Ценен източник за живота и дейността на д-р П. Гудев е монографичният труд на Борислав Гърдев *Доктор Петър Гудев – политик и държавник* (Gardev 2002). Отбелязано е, че за близо 70-годишния си живот Гудев постига солидна кариера – депутат от Народнолибералната (стамболовистката) партия в IX, X, XI, XII и XIII обикновено народно събрание, председател на Народното събрание 1905 – 1907 г., има няколко публикувани книги. Заедно с това обаче П. Гудев е подсъдим в процеса на Втория държавен съд 1910 – 1914 г. Позволяваме си да се спираме вниманието си отново на тази противоречива личност, тъй като ползваме в подробности обвинителния акт срещу бившите стамболовистки министри и имаме задача да преценим основателността на обвиненията срещу него.

Като председател на Народното събрание в периода 17 октомври 1905 – 2 март 1907, П. Гудев има заслуги за бързото приемане на Закона за чиновниците по гражданското ведомство (1906 г.). При неговото управление на парламента са приети важни стопански и социални закони – за кооперациите, за борсите, за инспекторат по труда и т.н. (Gardev 2002).

По волята на монарха на 3 март 1907 г. освен министър-председател Гудев поема и поста на вътрешен министър. При встъпването на власт на новия министър-председател държавата е в нестабилност – Софийският университет е затворен заради освиркването на княза пред Народния театър на 3 януари 1907 г., възобновена е дейността на полевите съдилища и т.н. В следващите няколко месеца се наблюдава обществено-политическа стабилизация, като заслуга за това има основно премиерът и министър на вътрешните работи. „През март (1907 г. – Е.К.) под ръководството на новия министър-председател П. Т. Гудев са приети нови реакционни мерки – за втори път е видоизменен Законът за печата в реакционен дух, приет е Закон за анархистите, създадена е тайна полиция и др.“ (Поров 1986, р. 78).

Тези закони се приемат въпреки протестите на опозицията, като важна причина за това са добре подготвените законопроекти от страна на правителството. П. Гудев проявява и активност за построяване паметник на Георги Бенковски и други борци за националноосвободителното движение, съорганизатор е при откриването на паметника на Царя-Освободител Александър II на 30 август 1907 г. „Изключителен успех за външната ни политика е участието на страната ни във Втората Хагска конференция за мир, свикана по инициатива на Русия и САЩ в холандската столица от 15 юни до 18 октомври 1907

година“ (Gardev 2002). Несъмнените заслуги на министър-председателя и министър на вътрешните работи в отделни случаи, както например при подпомагане устройването на бежанците от Македония в България след Илинденско-Преображенското въстание, се съчетават с присвояване от негова страна на част от средствата, предназначени за предвидените дейности. Това хвърля сянка върху цялостната му принос като държавник. Тези и други случаи на незаконна дейност, извършвана от П. Гудев, са представени по-долу.

* * *

Две години след идването на Демократическата партия на власт (януари 1908 г.), на 22 февруари 1910 г. е направено предложение за сформиране на парламентарна изпитателна комисия, която да разгледа управлението на страната през периода 5 май 1903 г. – 16 януари 1908 г. и да оцени действията на някои бивши министри от правителствата на Рачо Петров, Димитър Петков и д-р Петър Гудев. Така в сила влиза процедурата по Закона за съдене на министрите от 1880 г. По-късно е назначена и парламентарна следствена комисия. Решението за предаване на петима министри – д-р П. Гудев, Р. Петров, Н. Генадиев, ген. М. Савов и Ив. Халачев, на Държавен съд е гласувано на 13 февруари 1911 г. Само два дни по-късно е назначена тричленна особена следствена комисия. Разследването продължава около година и половина, като са разпитани близо 600 свидетели и е проучен огромен масив от документи. Обвинителният акт е публикуван на 1 февруари 1913 г. (Роров 1986, pp. 39, 47).

Обвинителният акт съдържа обвинения спрямо някои министри от спомнатите правителства – Рачо Петров (бивш министър-председател и министър на външните работи и изповеданията), д-р Петър Гудев (бивш министър-председател и министър на вътрешните работи), д-р Никола Генадиев (бивш министър на търговията и земеделието), генерал Михаил Савов (бивш министър на войната) и Иван Халачев (бивш министър на обществените сгради, пътищата и съобщенията). Тези обвинения са от най-различно естество, свързано с профила на съответното министерство. Обвиненията срещу бившия министър П. Гудев са няколко.

В качеството му на вътрешен министър, освен постигането на политическа стабилност пред него стоят и две относително големи задачи – изразходването на безотчетния фонд, предназначен за държавни потребности, и оползотворяването на отпуснатия свръхсметен кредит от 300 000 лв. за нуждите на полицията за обществена безопасност. Какво прави министър-председателя – ами, изглежда неколккратно за всяко тримесечие през периода май 1907 г. – януари 1908 г. суми от безотчетния фонд и ги внася на текуща частна лихвена сметка. Защо не ги усвоява еднократно, ами на части? Причината е, че Народното събрание, след много критики по повод евентуалното безконтролно изразходване на сумата от тайните фондове, е приело текст в посока

гарантирането на подобни кредити. Става дума за втора алинея от Закона за отчетността, чл. 59, която предвижда: „Тайните фондове се изразходват със съгласието на Министерски съвет. Тайните фондове не могат да се изтеглят наведнъж повече от една четвърт на предвидената сума в бюджета и не по-рано от началната дата на всяко тримесечие“ (Obvinitelen akt 1913, p.79).

Ето какво отговаря П. Гудев пред Парламентарна анкетна комисия на 9 февруари 1911 г. на въпроса за какво е използвал изтеглените суми от безотчетния фонд: „За жалост, тия нужди са от естество, което не ми позволява да ги изложа публично. Този кредит е оставен на надлежния министър по доверие, да го изразходва както вижда, че го изискват интересите на държавата, без да дава за това отчет, какъвто изисква законът за обикновените кредити по бюджета. Де е вредата, нанесена на държавата, когато този кредит е употребен, без да се дава отчет за него“ (Stenografski dnevnicі na XIX ONS, p. 3131). Виждаме, че на този етап бившият министър иска да се прикрие зад формулировката „държавна тайна“.

Държавното обвинителство търси доказателства, че изтеглените суми от безотчетния фонд са използвани за частни нужди. В хода на следствието се създава експертна комисия, която открива следната закономерност: на същия ден или до няколко дни след получаването на отпусканите за „държавни нужди“ пари се внасят на личната сметка на д-р Гудев. Конкретно: на 4 април с платежна заповед за „разни държавни нужди“ са изтеглени 37 500 хил. лв., на следващия ден в личната сметка на министър-председателя са внесени 37 500 лв. На 1 юли 1907 г. с платежна заповед пак за „разни държавни нужди“ той получава 37 000 лв. След седмица в личната сметка на Т. Гудев са внесени 37 500 лв. Има и преводи на други дати, като схемата е същата. За времето 5 март 1907 до 16 януари 1908 г. се събира сума от 125 000 лв., изтеглена от безотчетния фонд (Obvinitelen akt 1913, p.74). Каква точно е общата сума на безотчетния фонд според обвинителния акт, не се разбира.

Експертната комисия, назначена по разпореждане на особената следствена комисия през 1912 г., констатира, че още в личната сметка на министъра на вътрешните работи се внасят на части 153 200 лв., изтеглени от свръхсметния кредит от 300 000 лв., указ 114, предназначени за организиране на полицията на обществената безопасност (Obvinitelen akt 1913, pp. 74 – 75).

Но на какво основание министър-председателят избягва ограниченията на чл. 59 от Закона за отчетността и дава привидна закономерност на действията си за присвояването на средствата от Закона за свръхсметния кредит? Издава се наредба на Министерството на вътрешните работи (датата не е посочена в Обвинителния акт) със следното съдържание:

„1. До издаването на правилник за организирането на полицията за обществена безопасност министърът на вътрешните работи ще изтегля на свое име суми от кредита, отпускнат със закон от 25 март 1907 г., и ще ги разходва по свое усмотрение;

2. За всяка така изтеглена и разходвана сума министърът на вътрешните работи ще представя в Министерски съвет сметка;

3. Постановлението, с което Министерски съвет ще одобри сметката на министъра на вътрешните работи, ще се прилага към надлежната платежна заповед като оправдателен документ.“

Важно е да се отбележи, че с постановление №2, протокол №29 от 24 март, Министерският съвет одобрява тази наредба (Obvinitelen akt 1913, pp.81 – 82).

В Обвинителния акт се констатира: „Цялата тази сума от Закона за свръхсметния кредит от 300 000 е била преобърната в безусловен фонд и харчена от министъра на вътрешните работи и от софийския градоначалник по „усмотрението“ и оправдавана от лична сметка от министъра“. Вижда се, че П. Гудев се опаня на наредбата „до издаването на правилник за организацията на полицията за обществена безопасност“. Но на 12 юни 1907 г. такъв правилник е изготвен и утвърден с указ №230 на самия министър П. Гудев като княжески тогава наместник. От този момент кредитът би трябвало да се разпредели във форма на един временен бюджет, тъй като правилникът, одобрен от Министерски съвет, влиза в сила на 12 юни 1907 г. А „не е ли сторено това, и при наличността на правилника, нарушен е чл.2 от Закона за свръхсметния кредит“ (Obvinitelen akt 1913, p. 83).

Държавното обвинителство обсъжда и друга хипотеза – обръщането на голяма част от 300-те хил. лв. в таен фонд да е станало по законен път. Тогава би трябвало всички разходи да се разглеждат и утвърждават в Министерския съвет. Но това според обвинението не е ставало. Или пък, ако е ставало, то П. Гудев е представял фалшиви сметки пред Министерския съвет. „И в единия, и в другия случай д-р П. Гудев в качеството си на министър на вътрешните работи е нарушил чл. 59 от Закона за отчетността и Закона за свръхсметния кредит от 25 март 1907 г. Чрез последното това нарушение, както установява експертизата, той е причинил лична щета на държавното съкровище и то с намерение да си докара лична облага. Извършил е с други думи престъпно деяние, предвидено по чл. 3 от Закона за наказанията, които се налагат за престъпления по чл.155 от Конституцията“ (Obvinitelen akt 1913, p.83).

Експертната комисия констатира, че присвоените суми от безусловния фонд и свръхсметния кредит са използвани от бившия министър за закупуване на ценни книжа и акции от Кредитна банка, закупуване на материали за постройката на собствената му къща, плащане труда на майсторите по нея, за изплащане на свои лични дългове към частни лица, банки, керамична фабрика и т.н. Наистина, една част от парите са предоставени на софийския градоначалник, окръжни управители, детективи и др., но всички те съставляват едва около една четвърт от цялата усвоена сума (Obvinitelen akt 1913, p.84).

Много ценно е самопризнанието на Гудев пред Особената следствена комисия: „Вярно е, че съм изтеглил $\frac{3}{4}$ от безотчетния фонд в размер на 112 500

лева и съм ги внесъл една част в Народната банка, а другите в други банки. От тези пари съм употребявал суми и за свои частни нужди“ (Obvinitelen akt 1913, p.84). За отбелязване е, че той признава по-малка от действително присвоената сума. Следствената комисия установява, че бившият министър е ползвал подставено лице при опериране със средства в Балканската банка, по конкретно – зетя на П. Гудев. Според следствената комисия се доказвало и че бившият министър-председател е фалшифицирал подписа на зет си – Хр. Вавов, в официален документ (Obvinitelen akt 1913, p.85).

Друго обвинение е присвояване на част от средствата, предназначени за подпомагане на бежанците от Македония в България и устройването им след Илинденско-Преображенското въстание. Най-общо, предисторията на това обвинение е следната. Министър П. Гудев прави жест пред българската държава, когато тя е в затруднение. При доставката на 10 000 пушки, тип „Манлихер“, той подпомага Вътрешното министерство, ката доизплаща 39 440 лв. лични средства на конкретен германски доставчик за осъществяване на сделката. Впоследствие сумата му е възстановена от друго перо, а именно от средствата, предназначени за подпомагане на бежанците от Македония. При това, без да влизаме в подробности, той получава 17 840 лв. повече (Obvinitelen akt 1913, pp. 86 – 87).

Заключението в обвинителния акт от 1913 г., изготвено от Особената следствена комисия, е следното: „Констатира се от всичко изложено до тук при самопризнанието на обвиняемия и при наличността на един умисъл... , че д-р П.Т. Гудев, в качеството му на министър-председател и министър на вътрешните работи, е изтеглил и незаконно присвоил суми от безотчетния фонд на Министерството на вътрешните работи; че същият е изтеглял, харчил и присвоил противозаконно суми от свръхсметния кредит за организиране на полицията на обществената безопасност; че същият е присвоил суми от фонда за поддържане на македонските бежанци и от държавното съкровище..., чрез което той систематически и умишлено е нарушавал чл.чл.1, 34, 59 и 61 от Закона за отчетността по бюджета, както и чл.чл. 1 и 2 от Закона за свръхсметния кредит от 300 000 лв. за организиране полицията на обществената безопасност, а следователно е нарушил чл. 43 и 44 от Конституцията, като е причинявал вреда на държавата за лична полза. Поради това и на основание чл.чл.155, 156, 157 и 158 от Конституцията държавният обвинител го предава на Държавен съд, пред който и ходатайства да бъде той... признат за виновен в нарушение на Конституцията и причиняване на Царството вреда за лична полза и да бъде наказан по чл.чл.2 и 3 от Закона за наказанията, които се налагат за престъпленията, предвидени в 155 чл. от Конституцията“ (Obvinitelen akt 1913, p. 90).

През 1914 г. поради редица политически причини реномето на Народно-либералната партия непрекъснато спада. Поради това министърът на общест-

вените сгради, пътищата и благоустройството Добри Петков, лидер на едно от крилата на Народнолибералната партия, ходатайства пред министър-председателя Васил Радославов да направи необходимото за прекратяването на процеса срещу бившите стамболовистки министри. Цар Фердинанд и премиерът В. Радославов съдействат това да се случи, предвид и на други важни политически съображения. Така се стига до напрегнатите парламентарни дебати на 23 и 24 юли 1914 г., в резултат на които е взето решение за снемане отговорността от обвиняемите бивши министри, включително и на бившия министър-председател д-р П. Т. Гудев (Kostov 2018, pp. 136 – 137). В разискванията е изтъкнат формален процедурен пропуск. Така „дело № 1 от 1913 г. е прекратено поради неизброяване едно по едно на всички обвинения съгласно изискванията на чл.156 от Конституцията“ (Gardev 2002).

Ние сме на мнение, че **ако** беше приложена цялостно процедурата по Закона на съдене на министрите от 1880 г., то П.Т. Гудев би трябвало да получи осъдителна присъда, особено предвид и на неговите самопризнания, за които по-горе стана дума.

БЕЛЕЖКИ

1. Държавен вестник, бр.218, 10 дек. 1880 г.

ЛИТЕРАТУРА

- БАЛАМЕЗОВ, С., 1914. *Министрите – тяхната роля и тяхната власт в парламентарната монархия*. София.
- БАЛАМЕЗОВ, С., 1935. *Сравнително и българско конституционно право*. Ч. 1. София.
- ГЕШЕВА, Й., 2003. *Парламентарните анкетни комисии по министерската отговорност*. София: Издателство „Иврай“, ISBN 954-91210-5-4.
- ГИРГИНОВ, А., 1921. *Държавното устройство на България*, София: Държавна печатница.
- ГАЛУНОВ, Т., 2013. *Третият държавен съд. Български министри на подсъдимата скамейка*. В. Търново: Фабер, ISBN 978-954-400-973-1.
- ГЪРДЕВ, Б., 2002. *Доктор Петър Гудев – политик и държавник*. Варна: Електронно издателство LiterNet (без номерация на страници).
- КОСТОВ, Е., 2018. Институтът на министерската наказателна отговорност в България. Вторият държавен съд (1910 – 1914). Стопански закононарушения. *Известия на Центъра за стопанско-исторически изследвания*, Т. 3, с. 131 – 138. Т.3. Варна: ISSN 2534-9244.

- КОСТОВ, Е., 1999. *Транспортната проблематика и институтът на министерската наказателна отговорност в България*. София: Издателство „Ваньо Недков“, ISBN 954-8176-27-0.
- ОБВИНИТЕЛЕН АКТ, 1913. *Обвинителен акт против Рачо Петров, д-р Петър Гудев, д-р Никола Генадиев, Иван Халачев по обвинението им в нарушение на Конституцията чрез систематическо нарушение на законите и във вреда, причинена на държавата за лична полза*. София: Държавна печатница.
- ПАЛАНГУРСКИ, М., 1993. *Първият държавен съд. Епохи*, кн. 3 – 4, с. 44 – 71. В. Търново.
- ПЕНЧЕВ, П., 2011. *Как се наливаха основите. Към ранната история на българската корупция (1879 – 1912 г.)*. София: Рива, ISBN 9789543203543.
- ПОПОВ, Ж., 1986. *Народнолибералната (стамболовистката) партия в България 1903 – 1920*. София: Наука и изкуство.
- СТЕНОГРАФСКИ ДНЕВНИЦИ НА XIX ОНС, III редовна сесия, 9 февр. 1911.

REFERENCES

- BALAMEZOV, S., 1914. *Ministrite – tyachnata rolya i tyachnata vlast v parlamentarnata monarchiya*. Sofia [in Bulgarian].
- BALAMEZOV, S., 1935. *Sravnitelnoi bulgarsko konstitucionno parvo*, vol. 1, Sofia [in Bulgarian].
- GESHEVA, Y., 2003. *Parlamentarnite anketni komisii po ministerskata otgovornost*. Sofia: Ivrai [in Bulgarian, ISBN 954-91210-5-4].
- GIRGINOV, A., 1921. *Dargavnoto ustroistvo na Bulgaria*. Sofia.
- GALUNOV, T., 2013. *Tretiyat dargaven sad. Bulgarski ministry na podsudimata skameika*. Veliko Tarnovo: Faber [in Bulgarian]. ISBN 978-954-400-973-1.
- KOSTOV, E., 2018. The Institute of Constitutional Ministerial Criminal Liability in Bulgaria. The Second State Court (1910 – 1914) – Economic Offenses. *Proceedings of the Centre for Economic History Research*, vol. 3, no.1, pp. 131 – 138. ISSN 2534-9244. [in Bulgarian].
- KOSTOV, E., 1999. *Transportnata problematika i institutat na ministerskata nakazatelna otgovornost v Bulgaria*. Sofia: Vanyo Nedkov. ISBN 954-8176-27-0. [in Bulgarian].
- ОБВИНИТЕЛЕН АКТ, 1913. *Обвинителен акт против Рашо Петров, д-р Петар Гудев, д-р Никола Генадиев, Иван Халасhev по обвинението им в нарушение на Конституцията чрез систематическо нарушение на законите и във вреда, причинена на държавата за лична полза*. София: Държавна печатница [in Bulgarian].

- PALANGURSKI, M., 1993. Parviyat dargavensad. *Epohi (Epochs)*, no. 3–4, pp. 44 – 71. Veliko Tarnovo. ISSN: 2534-8418 (Online); ISSN: 1310-2141 (Print) [in Bulgarian].
- PENCHEV, P., 2011. *Kak se nalivaha osnovite. Kam rannata istoria na bulgarskata korupciya*. Sofia: Riva. ISBN 9789543203543. [in Bulgarian].
- POPOV, G. *Narodnoliberalnata (stambolovistkata) partia v Bulgaria 1903 – 1920*. Sofia: Nauka i izkustvo [in Bulgarian].
- STENOGRAFSKI DNEVNICI na XIX ONS, III r.s., 9 fevr. 1911.

**THE SECOND STATE COURT (1910 – 1914)
AND THE CHARGES AGAINST FORMER PRIME MINISTER
P. GUDEV (1907 – 1908)**

✉ **Dr. Evgeni Kostov, Assoc. Prof.**
University of National and World Economy
1700 Sofia, Bulgaria
E-mail: evgenykostov@abv.bg